

שיעור כללי

מלקין על הייחוד ואין אוסרין על הייחוד

היום נעסוק בסוגיית ייחוד ומשמעותיותה הן לענין מלקות והן לענין איסורים. נראה את הסוגיות אצלנו ובקידושין ואת ששת שיטות הראשונים בביאור הסתירה בין הסוגיות, ולבסוף נציע בעז"ה שתי דרכים חדשות בביאור הסוגיה.

סוגייתנו והסוגיה בקידושין פא.

- ראה משנה אצלנו יג. 'ראוה מדברת' ובגמ' מחלוקת רב אסי וזעירי ועוד בגמ' 'א"ל רב פפא לאבוי' עד 'מעלה עשו ביוחסין'.
- ראה הסוגייה המקבילה בקידושין פא.
- וראה תוספות אצלנו בד"ה 'מעלה עשו ביוחסין'.
- בשיטת רבנו יוסף דשליט"ן יש לראות גמ' יבמות צז. המשנה שם ודברי הגמ' בענין נושאין על האנוסה ובענין שיטת רבי יהודה.
- וראה תוס' ישנים כאן ותוס' בקידושין.
- וראה תוס' הרא"ש בסוגיין ובקידושין.
- ובחס לדברי התוס' הרא"ש בקידושין ראה דברי הרמב"ם בהלכות איסורי ביאה פרק כב' הלכה ג'.
- ועוד ראה מה שכתב הריטב"א בסוגיין והשווה לדברי רבי יהודה בן הרא"ש בשו"ת זכרון יהודה סימן פ' וט"ז אהע"ז כב, ס"ק ז'.

עוד בסוגיית הייחוד

- ראה סנהדרין כו: ודברי רש"י ורי"ף וחידושי הר"ן שם.
- וראה גמ' קידושין פ:פא. כמה דיני ייחוד ופסקי ההלכה בשו"ע אהע"ז כב'.
- וראה ב"ח סימן כב' בענין מלקין על הייחוד.
- ובענין בני עלי ראה פסוקים בשמואל וגמ' שבת נה: בענין בני עלי.

תלמוד בבלי מסכת קידושין דף פא עמוד א

אמר רב: מלקין על ייחוד, ואין אוסרין על הייחוד. אמר רב אשי: לא אמרן אלא בייחוד פנויה, אבל בייחוד דאשת איש לא, שלא תהא מוציא לעז על בניה. מר זוטרא מלקי ומכריז. א"ל רב נחמן מפרהטיא לרב אשי: מר נמי לילקי ולכריז! א"ל: איכא דשמע בהא ולא שמע בהא. אמר רב: מלקין על לא טובה השמועה, שנאמר: אל בני כי לא טובה השמועה. מר זוטרא מותיב לה אפסירה על כתפיה, ומקרי ליה אל בני.

רש"י שם

מלקין על הייחוד – מרדות.
ואין אוסרין – אשת איש על צעלה מחמת ייחוד.
לא אמרו – דמלקין.
אשה מוציא לעז – שיאמרו ראוה שזינתה לכך הלוקה והאידנא ליכא מיתת בית דין למיקטלינהו.
מר זוטרא מלקי – על ייחוד אשת איש ומכריז עליה שלא זינתה אלא נתיחדה.
על לא טובה השמועה – מי שיוצא קול עליו שהוא עובר עבירות מלקין אותו ללא טובה השמועה לאו הוא דכתיב צנני עלי אל בני לאו יש כאן על לא טובה השמועה.
אפסרה – קצטר"א.
ומקרי ליה – קורא לפניו אל בני להודיע שעל לאו זה הוא לוקה.

תלמוד בבלי מסכת יבמות דף צז עמוד א

מתני'. נושאין על האנוסה ועל המפותה. האונס והמפתה על הנשואה - חייב. נושא אדם אנוסת אביו ומפותת אביו, אנוסת בנו ומפותת בנו; רבי יהודה אוסר באנוסת אביו ומפותת אביו.
גמ'. תנינא להא דת"ר: אנס אשה - מותר לישא בתה, נשא אשה - אסור לישא בתה. ורמינהו: הנתען מן האשה - אסור באמה ובבתה ובאחותיה! מדרבנן. וכל היכא דאיכא איסורא מדרבנן, תני נושאין לכתחלה? כי תנן מתניתין - לאחר מיתה. ..
רבי יהודה אוסר באנוסת אביו וכו'. אמר רב גידל אמר רב: מאי טעמא דרבי יהודה? דכתיב: לא יקה איש את אשת אביו ולא יגלה כנף אביו, כנף שראה אביו לא יגלה. וממאי דבאנוסה כתיב? דכתיב מעילויה דקרא: ונתן האיש השוכב עמה לאבי הנערה חמשים כסף. ורבנן? אי הוה סמיך ליה - כדקאמרת, השתא דלא סמיך ליה - מיבעי ליה לכדרב ענן, דאמר רב ענן אמר שמואל: בשומרת יבם של אביו הכתוב מדבר, ומאי כנף אביו? כנף הראוי לאביו לא יגלה.

רש"י מסכת יבמות דף צז עמוד א

מתני'. נושאין על האנוסה – לאחר שאנס ופתה את האשה מותר לישא בתה ואחותה ואמה.
ר' יהודה אוסר כו' – בגמרא מפרש טעמא.
גמ'. הנטען – הנחשק ולא עליו קול.
מדרכנן – משום גזירה שמא לאחר שישא את בתה יזנה עם הראשונה והוא אונס ומפתה על הנשואה.
תני נושאין לכתחלה – בתמיה.
לאחר מיתה – שמתה האנוסה והמפתה תתו ליכא למגזר מיד.

תוספות מסכת קידושין דף פא עמוד א

מלקין על הייחוד - פי' בקונטרס דמיירי בפנויה דהכי מוקי לה בסמוך ואין אוסרים על הייחוד מיירי בייחוד אשת איש וקשה דאם כן לצדדין קתני רישא בפנויה וסיפא באשת איש ונראה לפרש דסיפא נמי מיירי בפנויה ולאוסרה לכהן משום זונה ומיהו קשה דתנן בפ"ק דכתובות (דף יג.) היתה מעוברת ואמרו לה מה טיבו של עובר זה מאיש פלוני וכהן הוא רבי יהושע אומר אינה נאמנת ופריך עליה בגמרא מהא דאמר רב הכא אין אוסרין על הייחוד ומשני מעלה עשו ביוחסין ולפי מה שפירשתי דמיירי לאוסרה לכהן לא משני גמרא התם מידי דהא הכא מיירי ליוחסין ואפ"ה אמרינן דאין אוסרין ויש לומר דלעולם מיירי ליוחסין והא דמשני התם מעלה עשו ביוחסין שאני התם דאינה נאמנת משום דמודה היא שנבעלה והכא דקאמר דאין אוסרין היינו משום דאינה מודה שנבעלה.

תוספות הרא"ש מסכת קידושין דף פא עמוד א

אמר רב אשי ל"ש אלא בפנויה. תימה כיון דמוקי רב אשי מילתו דרב דוקא בפנויה משמע דאין אוסרין על הייחוד מיירי נמי בפנויה שאין אוסרין אותם לכהונה אם נתיחדה עם עבד נתין וממזר ובפ"ק דכתובות משמע שאוסרין אותה לכהונה דקאמר התם ולזעירי דאמר מאי מדברת נסתרה ואמר ר' יהושע לא מהמנא הא דאמר רב מלקין על הייחוד ואין אוסרין על הייחוד לימא דלא כר' יהושע אפי' תימא ר' יהושע מעלה עשו ביוחסין, וי"ל דזעירי מוקי מלקין דרב באשת איש כמו מר זוטרא דמלקי ומכריזו אבל בפנויה אסורה לכהונה משום מעלה כר' יהושע, א"נ לצדדין קאמר מלקין בפנויה דוקא ואין אוסרין בא"א לבעלה. ועי"ל דמתוקם שפיר אין אוסרין על הייחוד בפנויה כר' יהושע דבאומרת לא נבעלתי מודה ר' יהושע דנאמנת אבל באומרת נבעלתי ולכשר נבעלתי עבוד מעלה ביוחסין דלא מהמנא במיגו דאי בעיא אמרה לא נבעלתי דכיון דאין אפוטרופסין לעריות היא יראה שמא אם תאמר לא נבעלתי שלא יאמינו לה.

תוספות הרא"ש מסכת כתובות דף יג עמוד א

והר"ר יוסף דקלצון פירש דהא דקאמר אין אוסרין על הייחוד בפנויה מיירי באשה שנתיחדה עם אביו אין אוסרין אותה על בנו משום אנוסת אביו לר' יהודה דאסר באנוסת אביו ומפותת אביו, והקשה רבינו מאיר דרב נקט למילתיה דלא כהלכתא שפסקו הגאונים דאין הלכה כר' יהודה, ופירש דמשכחת לה במגרש את אשתו ולנה עמו בפונדקי דתני עלה בפרק הזורק (פ"א א') ב"ש אומרים אינה צריכה הימנו גט וב"ה אומרים צריכה הימנו גט ומוקי פלוגתייהו בשלא ראוה שנבעלה ובהא פליגי ב"ש סברי לא אמרינן הן הן עידי יחוד הן הן עידי צריכה הימנו גט וב"ה סברי אמרינן הן הן עידי יחוד הן הן עידי ביאה ומסתמא לשם קידושין בעל, והתם גרסינן אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן מחלוקת בשראוה שנבעלה אבל לא ראוה שנבעלה דברי הכל אינה צריכה הימנו גט שני דלא אמרינן הן הן עידי יחוד הן הן עידי ביאה ומסיק התם ר' יוחנן הוא דאמר כי האי תנא דתניא ר' שמעון בן אלעזר אומר וכו', והיינו דקאמר רב אין אוסרין על הייחוד כלומר אין אוסרין אותה אעלמא היכא דנתגרשה ולנה עמו בפונדקי ולא ראוה שנבעלה והיינו כר' יוחנן, ומיהו מעיקרא הוה ס"ד דמקשה דרב איירי אפילו ליוחסין.

רמב"ם הלכות איסורי ביאה פרק כב הלכה ג

כשאירע מעשה אמנון ותמר גזר דוד ובית דינו על ייחוד פנויה, ואף על פי שאינה ערוה בכלל ייחוד עריות היא, ושמאי והלל גזרו על ייחוד כותנית, נמצא כל המתנייחד עם אשה שאסור להתייחד עמה בין ישראלית בין כותנית מכין את שניהן מכות מרדות האיש והאשה, ומכריזין עליהן, חוץ מאשת איש שאע"פ שאסור להתייחד עמה אם נתייחד אין לוקין, שלא להוציא לעז עליה שזינתה ונמצאו מוציאים לעז על הבנים שהן ממזרים.

חידושי הריטב"א מסכת כתובות דף יג עמוד א

ויש מקשים דהא רישא דאמר רב מלקין על הייחוד בפנויה דוקא היא, כדאמרינן לרב בקדושין אמר רב אשי לא אמרן אלא בפנויה דוקא אבל באשת איש לא שא"כ אתה מוציא לעז על בניה, ולא חלקו בין אשת איש לאשת איש ואפי' כשאין לה בנים אין מלקין והיינו דאוקימנא בפנויה דוקא, ונ"ל דהא לא קשיא דמילי מילי קאמר, מלקין מכת מרדות דרבנן על הייחוד של פנויה אף על גב דקיל, ואין אוסרין אשת איש לבעלה אפי' מדרבנן ואף על גב דאיסור דאשת איש חמור, והיא הנותנת ג"כ שאין מלקין על הייחוד שלה שא"כ אתה אוסרה על בעלה שלבו נוקפו ופורש ממנה, וי"מ מעלה עשו ביוחסין כשמודה שנבעלה דומיא דמתני' לפירוש ר"י ז"ל, אבל כשאינה מודה שנבעלה לא עשו מעלה ואין אוסרין על הייחוד אפי' של פנויה לאוסרה לכהונה, ואין לשון הגמרא הולם פי' זה כלל, וכש"כ לפירוש האחרון שפירשתי במשנה דר' יהושע פוסל במשנתו אפי' באומרת לא נבעלתי, ופרש"י ז"ל הוא הנכון, ומ"מ נראה מכאן שלא פסל ר' יהושע בה [נ"א: בנסתרה] אלא לכתחילה ומשום מעלה אבל בדיעבד לא תצא מן הכהן שנשאת, אבל כשנבעלה פוסל אפי' בדיעבד דהיא לאו משום מעלה הוא, והיינו דאמרינן לקמן הלכה כר"ג בדיעבד מכלל דר' יהושע פוסל בדיעבד. והא איפסיקא הלכתא כר"ג בהא.

שו"ת זכרון יהודה סימן פ

עוד ילמדני מורי אשה נשואה שהלך בעלה מן העיר יש זמן ומרננים אחריה ויש לה שייכות עם ע"א = עובד אלילים = גוי/ והע"א רואין אותו כל הימים באותו מבוי ומדבר עמה בענין שיש ריגון גדול בעיר על הענין וראו עדים שנתייחדה עמו מה נאמר בזאת אמרו חז"ל 4 מלקין על היחוד של פנויה ואין מלקין על היחוד של א"א שמא יוציאו לעז על בניה ולזו אין לה בנים ועוד שהריגון הוא גדול או דילמא אין מלקין על יחוד של אשת איש כלל ודומה לי מורי כי אין מלקין על יחוד א"א כשהוא בדרך מקרה כשהוא בלא ריגון גדול אבל כשהוא אחר ריגון גדול לא דאי משום שלא יוציאו לעז על בניה ולזו אין לה בנים ועוד שהריגון הוא גדול בלא מלקות כמו במלקות מאחר שהריגון הוא גדול כ"כ ועוד דהא דאמרין אין מלקין היכא דנתייחדה עם ישראל שאין לחשוד שהישראל יעשה עבירה גדולה כזאת אבל עם ע"א הפריץ ובריגון גדול יצא מכל זה ואתה מרי למדני ובבקשה ממך שלא תתירשל להשיב לי מיד תשובה ותורתך וישיבתך יגדל כחפצך וחפץ תלמידך המזומן לכל אשר תצוה יהודה ב"ר משה בר חיים זלה"ה מברבשקה..

תשובה... האשה המתיוחדת עם בן נכר ראוי להלקותה וליסרה עד שתשוב מדרכה הרעה אחרי שהלעז מתוסף מידי יום ויום כ"ש שאין לה בנים כאשר כתבת דורש שלומך יהודה בן הרב ר' אשר זצ"ל.

ט"ז אבן העזר סימן כב

ונראה לתרץ כיון שהטעם משום הוצאת לעז אם כן אין פטור אלא כשיש לה בנים אבל באין לה בנים מלקין אותו כמו שמצינו חילוק בין יש בנים או לא בסי' י"א.

תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף כו עמוד ב

אמר רב נחמן: החשוד על העריות כשר לעדות. אמר רב ששת: עני מרי, ארבעין בכתפיה וכשר? אמר רבא: ומודה רב נחמן לענין עדות אשה שהוא פסול.

רש"י מסכת סנהדרין דף כו עמוד ב

כשר לעדות – דבעינן קשע לחמס, כדכתיב (שמות כג) אל תשת וגו' עד חמס. עני מרי – ענני אלוני.

ארבעין בכתפיה – חייב מלקות הוא, אף על פי שאין קס התראה, לאמר מר (קדושין פא, א): מלקין על לא טובה השמועה, שנאמר אל בני כי לא טובה השמועה. וכשר – בתמיה.

לאפוקה – לומר מת בעלה או גירסה, לניחא ליה לשוויה פנויה, לתיהוי שכיחא ליה.

רי"ף מסכת סנהדרין דף ה עמוד ב

א"ר נחמן החשוד על העריות כשר לעדות אמר ליה רב ששת ארבעין בכתפיה וכשר התם יצרו תקפו אמר רבא ומודה רב נחמן לעדות אשה שפסול בין לאפוקה בין לעיולה: חזינן לרבנותא דקא פסקו הילכתא כרב ששת וקא יתבי טעמא למילתא משום דהילכתא כרב ששת באיסורי:

חידושי הר"ן מסכת סנהדרין דף כו עמוד ב

אמר רב נחמן החשוד על העריות כשר לעדות פי' הרי"ף ז"ל כגון שבא על הערוה וכן פירשו הראשונים עד שנמצא כתוב במקצת נוסחאות אמר ליה רב ששת עני מרי ארבעין בכתפיה וכשר אמר ליה יצרו תקפו וזהו טעמו של רב נחמן שהכשיר. והקשה עליו הרב המאור ז"ל דאם כן אין זה חשוד אלא שבא על הערוה ממש. ועוד למה פסק הרי"ף ז"ל כרבי שמעון /ששת/ משום דהילכתא כוותיה באיסוריה דהא הך פלוגתא לענין דינין היא אם הוא כשר לעדות או פסול. לפיכך פירשו ז"ל חשוד על העריות שהוא מתייחד עמהם. והכשיר רב נחמן משום שאינה עושה עבירה גמורה אלא יחוד שאף על פי שהוא אסור מן התורה אינו סבור לעשות עבירה בענין גנב ניסן וגנב תשרי ורבי שמעון /ששת/ אהדריה ארבעין בכתפי' וכשר שהרי עבירה גמורה היא דמלקין על לא טובה השמועה ורב נחמן לא חש לפירכיה וקיימא לן כרב נחמן ומיהו רב נחמן גופיה מודה בכוול דפסול לעדות כן דעת הר"ז ז"ל. וכן הסכים הראב"ד ז"ל.

תלמוד בבלי מסכת קידושין דף פ עמוד ב

לא יתייחד אדם עם שתי נשים, אבל אשה אחת מתייחדת עם שני אנשים; רבי שמעון אומר: אף איש אחד מתייחד עם שתי נשים בזמן שאשתו עמו וישן עמהם בפונדקי, מפני שאשתו משמרתו. מתייחד אדם עם אמו ועם בתו; וישן עמהם בקירוב בשר, ואם הגדילו - זו ישנה בכסותה וזה ישן בכסותו.

גמ'. מ"ט? תנא דבי אליהו: הואיל ונשים דעתן קלות /קלה/ עליהן. מנא הני מילי? א"ר יוחנן משום ר' ישמעאל: רמז ליחוד מן התורה מנין? שנאמר: כי יסיתך אחיך בן אמן, וכי בן אמן מסית, בן אב אינו מסית? אלא לומר לך: בן מתייחד עם אמו, ואסור להתייחד עם כל עריות שבתורה. ..

אבל אשה אחת. אמר רב יהודה אמר רב: לא שנו אלא בכשרים, אבל בפרוצים - אפילו כי עשרה נמי לא, הוה מעשה והוציאוה עשרה במטה. ..

רב ורב יהודה הוו קאזלי באורחא, הוה קאזלא ההיא אתא קמיהו, א"ל רב לרב יהודה: דל כרעין מקמי גיהנם. אמר ליה, והא מר הוא דאמר: בכשרים שפיר דמי! א"ל: מי יימר דבכשרים כגון אנא ואת! אלא כגון מאי? כגון רבי חנינא בר פפי וחביריו. ... אמר רבה: בעלה בעיר - אין חוששין משום ייחוד. אמר רב יוסף: פתח פתוח לרשות הרבים - אין חוששין משום ייחוד. רב ביבי איקלע לבי רב יוסף, בתר דכרך ריפתא, אמר להו: שקולי דרגא מתותי ביבי. והא אמר רבה: בעלה בעיר - אין חוששין משום ייחוד! שאני רב ביבי, דשושבינתיה הואי וגייסא ביה.

רש"י מסכת קידושין דף פ: - פא עמוד א

מתני' : עם ז' נשים – מפני שדעתן קלה ושתיהן נוחות להתפתות וללא תירא ז' מחזירתה שאף היא תעשה כמותה.
עם ז' אנשים – שהאחד בוש מחזירו.
גמרא: לזי כרעיד – מהר ללכת שנקדמנה.
כגון חנו – בתמיה.
רבי חנינא בר פפי וחזיריו – רבי זדוק ורבי כהנא זצ"ק (לעיל /קידושין/ דף מ).
בעלה בעיר אין חוששין לה משום יחוד – להלקות למספתי מבעל השתא אחי.
שקולו דרגא – שאכלו בעליה וירדו רב יוסף ואשתו והוא נשאר בעליה שקולו דרגא מתותי זיבי שלא ירד ויתיחד.
שזבניתיה – בעלת ברית לו.

שולחן ערוך אבן העזר הלכות אישות סימן ב

סעיף ה

טז (ז) לא תתייחד אישה אחת, <ב> אפילו עם אנשים הרבה, ח ט"ז <ג> עד שתהיה אשתו של אחד מהם שם. ובן לא יתייחד איש אחד, אפילו עם נשים הרבה. הגה: יז וי"א לשה אחת מתייחדת עם שני אנשים כשרים, אם הוא בעיר (טור זשם הרא"ש). יח וסתם אנשים, כשרים הם (ר"ן פ"י יוחסין). אזל אם הם פרואים, אפילו עם י' אסור. יט וכל זה בעיר, ט (ד) אזל בזדה, יג או בליה אפילו בעיר, בעינין שלשה. (ז"י זשם הרא"ש) אפילו בכשרים (גם זה טור זשם הרא"ש). (ח) ידן ויש מתירין איש אחד עם נשים הרבה, י אם אין עסקו עם הנשים (טור זשם רש"י).

סעיף ו

טז (ט) (ה) <ד> נשים הרבה עם אנשים הרבה, אין חוששין ליחוד. טז <ה> היו האנשים מבחויז והנשים מבפנים, או אנשים מבפנים והנשים מבחויז, יא (י) ופירשה אישה לבין האנשים או איש אחד לבין הנשים, אסורים משום ייחוד.

ב"ח אבן העזר סימן ב

ומ"ש והמתייחד עם אשת איש אין מלקין אותו וכו'. ז"ל רש"י לשם (קידושין פא א ד"ה אתה) אתה מוציא לעז שיאמרו ראוה שזנתה לכך הלקום וכו' משמע דדוקא היכא שהלקום לשניהם איכא לעז אבל אותו מלקין בלחודיה דמאן ידע דבעבורה הלקוהו והכי נמי מוכח מדפרש"י (שם) על בעלה בעיר אין חוששין לה משום יחוד להלקותו דמספתי מבעל השתא אתי אלמא להדיא דבאין בעלה בעיר חוששין להלקותו ואם כן בעל כרחך הא דאין מלקין על היחוד דאשת איש שלא תהא מוציא לעז אינו אלא לומר שאין מלקין לשניהם אבל אותו מלקין על כל פנים אבל רבינו שכתב אין מלקין אותו דאלמא דסבירא ליה דאפילו אותו אין מלקין נראה דנמשך אחר דברי הרמב"ם לשם שכתב דעל יחוד דפנויה מלקין את שניהם חוץ מאשת איש דאם נתייחד אין לוקין שלא להוציא לעז וכו' דמשמע דאין לוקין כלל קאמר ועיין בסמוך אצל האשה שבעלה בעיר (סעיף ז) ובמ"ש לשם בס"ד ומכל מקום איכא למידק למה כתב רבינו במתייחד עם פנויה דמלקין אותו ולא כתב דמלקין את שניהם כדכתב הרמב"ם ואפשר דכיון דבגויה אין מלקין אלא אותו לכך נקט אותו ואין הכי נמי דבישראלית מלקין את שניהם:

שמואל א פרק ב, בב-כו ופרק ג, יא-ג

(כב) ועלי זקן מאד ושמע את כל אשר יעשו בניו לכל ישראל ואת אשר ישפכו את הנשים הצבאות פתח אהל מועד: (כג) ויאמר להם למה תעשו כן כדברים האלה אשר אנכי שמע את דבריכם רעים מאת כל העם אלה: (כד) אל בני כי לוא טובה השמעה אשר אנכי שמע מעברים עם ה': (כה) אם יחטא איש לאיש ויפללו אלהים ואם לה' יחטא איש מי יתפלל לו ולא ישמעו לקול אביהם פי חפץ ה' להמיתם: (כו) והנער שמואל הלך וגדל וטוב גם עם ה' וגם עם אנשים...

ויאמר ה' אל שמואל הנה אנכי עשה דבר בישראל אשר כל שמעו תצלינה שתי אָנְיו: (יב) ביום ההוא אקים אל עלי את כל אשר דברתי אל ביתו החל וכלה: (יג) והגדתי לו כי שפט אני את ביתו עד עולם בעון אשר ידע פי מקללים להם בניו ולא כהה גם:

תלמוד בבלי מסכת שבת דף נה עמוד ב

אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן: כל האומר בני עלי חטאו - אינו אלא טועה, שנאמר ושם שני בני עלי (עם ארון ברית האלהים) חפני ופנחס כהנים לה'. סבר לה כרב, דאמר רב: פנחס לא חטא. מקיש חפני לפנחס, מה פנחס לא חטא - אף חפני לא חטא. אלא מה אני מקיים אשר ישכבון את הנשים, מתוך ששהו את קניניהן, שלא הלכו אצל בעליהן - מעלה עליהן הכתוב כאילו שכבום. גופא, אמר רב: פנחס לא חטא, שנאמר ואחיה בן אחיטוב אחי אי כבוד בן פנחס בן עלי כהן ה' וגו' אפשר חטא בא לידו, והכתוב מייחסו? והלא כבר נאמר יכרת ה' לאיש אשר יעשנה ער וענה מאהלי יעקב ומגיש מנחה לה' צבאות, אם ישראל הוא - לא יהיה לו ער בחכמים ולא עונה בתלמידים, ואם כהן הוא - לא יהיה לו בן מגיש מנחה. אלא לאו שמע מינה - פנחס לא חטא. אלא הא כתיב אשר ישכבון! - ישכבון כתיב. - והכתיב אל בני כי לא טובה השמעה! - אמר רב נחמן בר יצחק: בני כתיב. והכתיב מעברים! - אמר רב הונא בריה דרב יהושע: מעברים כתיב. והכתיב בני בליעל! מתוך שהיה לו לפנחס למחות לחפני ולא מיחה - מעלה עליו הכתוב כאילו חטא.